

Mi 6,8 Ž 84,2-6a.11-13 Žd 2,14-18

L 2,22-40 Uvedení Páně do chrámu (Hromnice) – *rodinná bohoslužba*

Sestry a bratři, milé děti, dnes je svátek Uvedení Páně do chrámu podle čteného evangelijního oddílu – jak Josef a Marie přinesli po šestinedělí malého Ježíše do jeruzalémského chrámu a přinesli – podle tehdejších zvyklostí – zvířecí oběť na očištění a jako díkůvzdání. Lidově se dnešnímu svátku říká Hromnice.

Hromnice byly ještě předkřesťanským, pohanským svátkem, kdy se v lidové tradici oslavovalo přicházející nebo blížící se jaro. Svátek byl také spojen s prosbou o ochranu před bouří (hromem – odtud název), ochranu před bleskem a ohněm. V tento den se svítily svíce – tzv. hromničky, které se během jarních a letních bouří dávaly do oken a měly ochránit domácnost a dům. Základ dnešního svátku je ovšem židovský – Mojžíšův zákon začal být sepisován na svitky ve 13.-12.století př. Kr. Ve SZ knize Exodus a Leviticus (=2. a 3. kniha Mojžíš.) nalezneme ustanovení, že prvorozený syn náleží Hospodinu /Ex 13,2/ a že 6 týdnů po porodu mají rodiče přinášet své dítě /syna i dceru/ do chrámu a obětovat ovečku (ročního beránka), chudí lidé dvě hrdličky nebo dvě holoubata /Lv 12,1-8/. Touto slavností bylo ukončeno šestinedělí po narození syna, v případě dcery přinášeli dítě do chrámu po dvojnásobné době, po 80 dnech.

Je úžasné, že ochranná doba našeho šestinedělí je stejná jako u Židů před více než třemi tisíci lety! Na tento židovský svátek uvedení dítěte do chrámu a obětování navazuje křesťanský svátek, který je popisován přibližně od roku 400 po Kr. Jednalo se o slavnostní bohoslužbu s velkým procesím a kněz lidem vysvětloval biblický oddíl z L evangelia. Asi v polovině 5. stol. po Kr. se objevuje označení tohoto svátku 40. den po Narození Páně jako „Svátek setkání“ a součástí obřadů byl průvod se svícemi /na znamení, že Ježíš Kristus je světlem národů/. Do roku 1960 byl dnešní den v katolickém prostředí dnem „Očišťování Panny Marie“, po 2. vatikánském koncilu dostal název „Uvedení Páně do chrámu“. Asi nejlepší, nejvýstižnější je název **Svátek setkání**.

Asi nikdo z nás nepochybuje o důležitosti a velkém významu chrámu, kostela nebo modlitebny, ani o smyslu scházení se, setkávání – tedy o významu společenství církve, obecenství lidí stejného hledání – sester a bratrů jedné víry a naděje. (Jinak byste tu nebyli.) Do kostela, do sboru, na faru přinášíme a přivádíme také své děti, a to nejen jednorázově ke křtu, ale pravidelně a trvale. Všichni společně **předstupujeme před Hospodina** – to je hlavní smysl našeho „chození“ do kostela; jde o obecenství s Bohem, jde o náš vztah k Bohu, o vztah našich dětí k Bohu! Neobstojí názor, že své dítě nebudeme do kostela vodit, nebudeme mu nic o Bohu a o víře říkat, abychom ho náhodou do ničeho nenutili, a ať se v 18 nebo ve 20 letech rozhodne sám, sama! Pro co se má rozhodnout, když nic nebude o Bohu a z Bible vědět?!? Je to podobné, jako bychom své děti nevodili k babičce a dědečkovi, ať se samy v dospělosti rozhodnou, jestli k nim budou chodit, jestli s nimi budou mít kontakt. To je přece absurdní! Když se s nimi – se svými prarodiči nebudou od malička setkávat, nevytvoří si k nim žádný vztah, protože je nebudou vůbec znát! Jestliže se má vytvořit nějaký vztah, tak se lidé musejí setkávat. Podobné je to s naším vztahem k Bohu, byť je duchovní podstaty, neviditelný. A hlavně – děti by měly na nás rodičích, na nás dospělých vidět, že my přicházíme rádi do společenství církve, že nám to něco dává, že dokonce někdy sbor upřednostníme před něčím jiným, že kostel není vždy až na posledním místě!

Sestry a bratři, moji milí, kéž je náš sbor i naše fara místem setkání – s Bohem i s druhými lidmi ve vzájemné úctě, porozumění a lásce.

Krč 2. února 2014 /Jindřiška Buttová/